

מיירי, ולפנים [ד"ה חבית] אפרש היכי דמי תלוי דאורייתא, מ"ר.

דף טו ע"א. ולד הטומאה דאורייתא. אומר ריב"א דהא אתי על כרחי' כמאן דאמר אוכל מטמא אוכל [דאורייתא] ולמאן ד) דאמר אין אוכל מטמא אוכל ולד ולד דאורייתא היכי משכחת לה אלא א"כ נגע האוכל במשקין ואז הוי שני דרבנן ומאי תוספת טומאה איכא וצריך לומר כדפרי' לעיל דאכתי לא נגזר ההיא גזירה דכל הפוסל [את] התרומה מטמא משקין להיות תחלה אבל הא ליכא לשנויי על ידי עצים ולבונה דהא ריש לקיש הוא דבעי לה בפ"ב דחולין [דף לו:] אי מהניא חבית הקודש למימני ב' ראשון ושני ואלבא דידי' מיירי הכא, הקשה ר' אמאי נקט הכא ריש לקיש ולד טומאה דאורייתא אפי' שלישי דרבנן נמי מותר לעשותו שני דאורייתא מההיא טעמא דשרי במסקנא שלישי דאורייתא לעשותו שני דהא שרי' לי' מדאמר ר' יהושע יטמאנה ביד דכיון שהולך לאיסורה) אפילו טהור גמור מותר לטמאותו וה"נ שלישי דאורייתא שהולך לאיבוד מותר לעשותו שני ומהאי טעמא מצינן למשרי שלישי דרבנן לעשותו שני כיון שהולך לאיבוד והי' רוצה לומר דלא שייך לומר הולך לאיבוד כיון שאינו הולך לאיבוד אלא מחמת גזירה דרבנן שסברא זו דומה קצת לפנים גבי פת שעייפשה ושם אפרש, ולפי זה דוקא שלישי דאורייתא וחמשו) בשבע שעות וחבית שנשברה בגת העליונה כיון דבלא גזירה דרבנן הולכים לאיבוד מותר לטמאותם לגמרי אבל שלישי דרבנן וחמשו) בשש דלא אסור אלא מדרבנן אסור לטמאותם, וא"נ לר' כמו שפי' לעיל [דף יד: ד"ה התם] דסתם מילתא דר' מאיר אית לן לאוקומי בשש ותירץ לר' ח) דלהכי נקט ולד טומאה דאורייתא כלומר דאפי' תאמר ולד טומאה דאורייתא אכתי מצי לפרושי שפיר מדבריהם אמאן דאמר אר' אליעזר ור' יהושע קאי אי נמי להכי נקט ולד טומאה דאורייתא כדי לאוקומי אפי' כר' אליעזר דיכול לטמאותה, מ"ר.

חבית של תרומה שנולד לה ספק טומאה. פרש"י כגון שנכנס אדם טמא לשם ספק נגע ספק לא נגע, וקשה לריב"א אי ברשות הרבים ספיקו טהור אי ברשות היחיד ספיקו טמא ומה שפי' כגון שחולדה מהלכת על פי חבית ושרץ בפי' ואינו יודע אם נגע הא נמי לאו מילתא היא דהוה לי' ספק בדבר שאין בו דעת לישאל ואפי' ברה"י טהור ומשנה שלימה במס' טהרות פ"ב השרץ בפי חולדה מהלכת ט) על גבי ככרות של תרומה ספק נגע ספיקו טהור והרבה תמי' לריב"א מאי דחקייהו שהרי בכמה מקומות שינה תלויות דתנן במסכת טהרות [פ"ה] שני שבילין אחד טמא ואחד טהור הלך באחד מהן ועשה טהרות ונאכלו והזה ושנה [וטבל] וחזר והלך בשני ועשה טהרות הרי אלו טהורות ואם קיממותי) הראשונות אלו ואלו תלויות וגם זה א"נ לר' דעל כורחי' צריכין לאשכוחי שנולד בה ספק טומאה דאורייתא דהא טעמייהו מיפרשי מקראי בבכורות פרק כל פסולי המוקדשין [דף לד.]. מדכתב משמרת תרומותי, וכמו שפי' ריב"א אינו ספק טומאה מן התורה דמדאורייתא טהור גמור שהרי כשנאכלת הראשונה גם השני' טהורה דכל חדא וחדא אוקמי' אחזקת טהרה ומה שהן תלויות כשתי' כ) קיימות משום דדמי חוכא ואיטלולא לטהר שתיהן לאדם אחד וממה נפשך אחת טמאה, ונראה לר' לפרש נולד בה ספק טומאה כגון שתי חביות ברה"י ונגע שרץ ל) באחת מהן ולא ידעינן באיזה נגע דדבר תורה נמי שתיהן תלויות דאע"ג דספק טומאה ברשות היחיד ספקו טמא הכא אין לטמא שניהן דספק טומאה ברשות היחיד ילפי' מסוטה וליכא למילף מסוטה אלא דבר שיכול להיות אמת כעין סוטה אבל הכא דודאי אחת מהן טהורה אין לטמא שניהן מספיקא כדמוכח בנזיר פרק שני נזירים [דף נו.]. דתניא מ) שני נזירים שאמר להם אחד ראיתי אחד מכם שנטמא מביאין קרבן טומאה וקרבן טהרה ומפרש בגמ' דהוי ספק טומאה ברה"י ואפ"ה לא אמרי' שיביא כל אחד קרבן טומאה כיון דידעי' בודאי שלא נטמא אלא אחד מהן, מ"ר.

ז ה ב ש ב א

י) ואם קיימות הראשונות. כ) תלויות כששתיהן קיימות.
ל) נראה דמלת שרץ ט"ס וכן בתוס' ליתא. מ) דתנן.

ד) דלמאן דאמר. ה) שהולך לאיבוד אפילו. ו) תמך
בשבע. ז) תמך בשש. ח) ותירץ ר'. ט) ומהלכת.

מדברי ר' אליעזר ור' יהושע. וא"ת כיון דר' מאיר לא קאמר אלא אר"ג) עקיבא ולא אדר' חנני' (ס) א"כ מאי שייכא הוא בפירקין וי"ל דמשום דאמר' בסמוך דר' יוסי קטעי דקסבר דר' מאיר אדר' חנינא סגן הכהנים קא' ע).

דף טו ע"ב. נימא קסבר ר' יוחנן כו'. פרש"י דמשמע ל' מדקאמר מחלוקת בשש דאי מדר' יהושע א"כ מאי איריא בשש אפי' בארבע וחמש נמי לר' מאיר שורפין מההיא טעמא דאזיל לאיבוד, וא"ג לר' דמהא הכי (ס) מצי לדקדק ודילמא הא נקט (צ) שש לאו לאפוקי ארבע וחמש אלא משום דבעי למימר אבל בשבע דברי הכל שורפין, ועוד דבארבע וחמש לא הוה אזלא לאיבוד [כיון] שהיא מותרת באכילה, ואע"ג דבפעמים (ק) אזלא לאיבוד נמי בארבע וחמש שכבר בקשו ולא מצאו לה (ר) אוכלין מ"מ לא פסיקא ל'י, ונראה ל'י (ש) דדייק מהא דשרי בשבע לר' יוסי דאי אמרת בשלמא מאי מדבריהם מדברי ר' חנינא סגן הכהנים משום הכי לר' יוסי בשבע שורפין דהא דקאמר ר' יוסי אינה היא המדה משום דסבירא ל'י ולד טומאה דאורייתא ולא ילפינן איסור דרבנן מטומאה דאורייתא אבל איסורא דאורייתא בשבע ילפינן אבל אי מדברי ר' יהושע קאמר א"כ אמאי בשבע שורפין לר' יוסי והא כיון דסבירא ל'י דשאני התם דאיכא הפסד חוליה (ת) ולית ל'י טעמא דאזיל לאיבוד א"כ אפילו בשבע נמי לא ישרפו עם הטומאה (א), מ"ר, וא"ת לעולם אימא לך מדבריהם מדברי ר' יהושע ומ"מ בשבע שורפין לר' יוסי משום דגמר מדברי ר' עקיבא דשרי לשרוף פסול עם טמא וי"ל דודאי אי אמרי' מדברי ר' חנינא סגן הכהנים דהשתא חזי' דר' מאיר יליף איסור מטומאה לר' יוסי נמי [מצי] למימר דיליף איסור מטמא (ב) אבל אי אמרי' מדבריהם מדברי ר' יהושע דהשתא לא חזי' דר' מאיר יליף איסור מטומאה מדעתינו אין לנו לבדות דילפי' איסור מטומאה, מ"ר, הקשה ר' היכי דילפינן (ג) איסור מטומאה והא אסור דומה לפסול דשניהם אסורים ולעיל אשכחן

דקרי ל'י הוסיף מאי דאלו התם טמא וטמא ואלו הכא פסול וטמא א"כ לא ילפי' מהדדי כיון דקרי ל'י הוסיף וי"ל דודאי מדברי ר' עקיבא שמע'י לה דמותר לשרוף אסור עם טמא מדשרי פסול עם טמא והא דקאמר מדברי ר' חנינא סגן הכהנים משום דמדבריו שמעינן דאסור דרבנן מותר לשרוף עם טמא מדשרי שלישי דרבנן לעשותו שני אבל אי לאו דברי ר' עקיבא ודאי לא הוה מדמינן איסור לטמא, אי נמי הוא (ד) דקרי ל'י הוסיף היינו ללישנא דריש לקיש דלא יליף איסור מטומאה אי נמי אע"ג דקרי ל'י הוסיף מ"מ ילפי' איסור מטומאה והא דאיצטריך ר' עקיבא להוסיף משום דלא אתי למטעי, מ"ר.

לעיל, ה"ג הפיגול והנותר מטמא. את הידים. ול"ג הטמא דבשלמא הני איכא טעמי כדפרי' בסוף ערבי פסחים [דף קכא]. פיגול משום חשדי כהונה נותר משום עצלי כהונה אלא טמא אמאי ואי גרס ל'י צריך לומר בשני מיירי כדתנן בפרק חומה בקודש [דף כד:] כל הפוסל את התרומה מטמא ידים להיות שניות, מ"ר.

ונשרפת עם הטמאה בפסח. מכאן נראה לרבי' מה שפ' למעלה דיש לחלק בין דבר דאזיל לאיבוד בלא גזירה דרבנן לדבר דלא אזיל לאיבוד אלא בגזירה דרבנן דאי אין לחלק א"כ מאי שנא דמדמי פת שעפשה לשבע, ולשש לא מדמי דבשש אין שורפין, מ"ר.

ור' יוסי לטעמ'י. הרבה יש לתמוה מאי לטעמא (ה) דר' יוסי גופי' מודה דטומאת משקין לטמא אחרים דרבנן כדאמר לקמן [דף יח:] דר' יוסי בשיטת ר' עקיבא אמרה ולי' לא סבירא ל'י, ועוד במה נחלקו (ו) ר' מאיר מי לא מודי ר' מאיר דלר' עקיבא טומאת משקין לטמא אחרים דאורייתא הא אשכחן דר' עקיבא דריש בהדיא יטמא יטמא אחרים בההיא (ז) דבו ביום דרש ר' עקיבא [בסוטה דף כז:], ואין לומר דר' עקיבא הוה דריש יטמא דכתב גבי משקין הכשר כרב דבסמוך דעל כרחין לר' מאיר טומאת עצמן דאורייתא כדאמר' (ח) ספק משקין ליטמא טמא דאל"כ היכי מצינן למימר ר' מאיר אליבא דר' עקיבא לטמא אחרים טהור ושמא נפיק ל'י

ז ה ב ש ב א

(ג) אלא אדר' עקיבא. (ס) חנינא. (ע) קאי או קאמר. (ד) דמהא היכי מצי. (צ) דנקט שש. (ק) דלפעמים. (ר) מצאו להם אוכלין. (ש) ונראה לר'. (ת) חולין. (א) עם הטמא. (ב) איסור מטומאה אבל כו'. (ג) היכי לסינן איסור כו' כצ"ל. (ד) הא דקרי ל'י. (ה) לטעמיה. (ו) נחלק ר' מאיר. (ז) בתהו דבו ביים. (ח) כדאמר.